

Neuspela zhora volivcev

Pred kratkim so v Gorenju že drugi sklicali zbor volivcev, na katerem naj bi se občani tega območja pogovorili o kandidatu za občinski zbor občinske skupščine Slov. Konjice. Dosedanji odbornik se je namreč odpovedal mandatu. Toda tudi drugi sklic zborni ni uspel, saj se ga je udeležilo premalo občanov. Ker je to območje tudi med tistimi, kjer se je najmanj občanov odločilo za samoprispevek za šolstvo, bi bilo gotovo zanimivo vedeti, kje so vzroki za odtujitev.

Sindikalne športne igre

Kot vsako leto, sta občinski sindikalni svet Slov. Konjice in sindikalna podružnica Kostroja tudi letos pripravili velike sindikalne športne igre, ki se jih udeležuje precejšnje število članov delovnih organizacij. Tekmujejo v šestih panogah — v nogometu, odbojki, košarki, šahu, streljanju in rokometu.

Občani in samouprava

Sekcija za komunalno samoupravo pri občinski konferenci Socialistične zveze Slov. Konjice se je odločila anketirati vsakega dvajsetega občana in sicer na temo o udeležbi občanov v krajevni samoupravi. Vprašanja se nanašajo tudi na probleme, ki bi jih naj po anketiranečevem mnenju obravnavali zbori občanov, prav tako pa na zbiranje sredstev, na delo občinskega odbornika in podobno. Anketa vključuje tudi vprašanje o sredstvih javnega obveščanja, zdravstveni zaščiti in o ostalih pomembnih življenjskih vprašanjih. Sekcija namerava v ugotovitveni anketi seznaniti izvršni odbor in občinsko konferenco Socialistične zveze, pa tudi občinsko skupščino in ostale organizacije.

ANTON CVAHTE

Ni še dolgo tega, ko smo se z Antonom Cvahtem v njegovem domu pogovarjali o življenju v rodni Ličenci. Zdal pa ga je nenadoma ugrabila smrt. Izguba za družino je prizadela tudi kraj ter občino, saj je bil ne samo občinski odbornik, temveč je marsikatera cesta in mnogoteri most prav njegova zasluga.

Anton Cvahte se je rodil zadnje leto prejšnjega stoletja v Ličenci, kjer je ostal do svoje smrti. Dolga leta je bil čestni nadzornik in še potem, ko je stopil v pokoj, so bile ceste in mostovi njegova

velika skrb. Na njegovem območju pa ga bodo pogrneli tudi zaradi drugih človeških vrlin. Umrli je za srčno kapjo in vaščani so se v velikem številu adeležili njegove zadnje poti. — ih.

„Očka vrni se zdrav“

Lani manj poškodb, vendar številke še vedno zaskrbljujoče

Slika otroka, ki maha očetu, ko ta odhaja v tovarno in ga pozdravlja »Očka, vrni se zdrav domov« je zelo znana. Ali se tedaj, ko delamo vsak na svojem delovnem mestu, spomnimo nanjo? Trenutek nepazljivosti zapusti dolgotrajne posledice za vse življenje. Oškodovan je človek, oškodovana je skupnost. Delovne nesreče so pri nas še zelo pogoste in tudi drage, zato je razumljivo, da so v Sentjurju pri Celju pripravili posebno analizo o varstvu pri delu, katero bodo obravnavali tudi odborniki občinske skupščine.

Večina gospodarskih organizacij v Sentjurju je v zadnjih letih mnogo naredila za izboljšanje delovnih pogojev tako z nakupom nove strojne opreme kot urejenimi varstvenimi napravami in novimi obratnimi prostori. Opazen je bil napredek povsod, vendar še ni tolikšen, da bi si lahko v Sentjurju zadovoljno pome-

li roke. Največja skrb so še vedno električne napetosti, ki na delovnih površinah povzročajo težke delovne nesreče. Več je pomanjkljivosti, ki terjajo za odpravo veliko denarja, največ pa je takšnih, ki bi jih lahko odpravili že z malo napora in dobre volje.

V primerjavi s prejšnjimi leti so lani zabeležili največji porast poškodb v obrtništvu, manjši je bil v lesni industriji in kovinski industriji, vse ostale gospodarske dejavnosti pa so zabeležile precej manj poškodb pri delu.

Tako se je lani poškodovalo v Sentjurju 7,4 odstotka vseh zaposlenih. Prvo mesto v tej žalostni bilanci ima lesna industrija, kjer se je poškodovalo 23,7 odstotka vseh zaposlenih, v kovinski industriji pa 8,6 odstotka. Zaradi poškodb pri delu je vsak poškodovanec болоval povprečno 13 dni, kar pomeni da dnevno ni bilo

na delu pet delavcev ali še točneje, vsak dan ni delalo 0,36 odstotka delavcev. Delavec na območju Sentjurske občine je lani ustvaril dnevni narodni dohodek 65,92 novega dinarja. Izguba v narodnem dohodku je torej precejšnja, poleg tega pa moramo upoštevati še vse druge stroške, ki so nastali kot nujna posledica poškodb. V letu 1966 pa je bila izguba v narodnem dohodku kar za 43 odstotkov večja.

Moških poškodovancev, je nekoliko manj kot ženskih, precej manj pa je oseb, ki so se dvakrat poškodovale.

Kateri so nesrečni dnevi in ure?

Podatki kažejo, da je v sredini tedna največje zmanjšanje poškodb, v ostalih dneh pa neenakomerno variirajo. Kritične so začetne in končne ure.

In kdo so poškodovani?

Obično manj je poškodb pri učencih v gospodarski in zaposlenih v upravi, zelo pa se je povečalo število poškodb pri visokokvalificiranih delavcih.

Poškodb in obolenj so imeli lani v Sentjurju 125 primerov, kar je nekaj manj kot leto dni prej. Kljub uspešnemu zmanjšanju števila poškodb pa jim ni uspelo zmanjšati števila bolniških dni, saj je bilo teh lani kar 18.109.

Če bi sedaj sešteli izgubo, nastalo zaradi poškodb in obolenj ter izplačanih bolnišnin, bi dobili vsoto 4.049.693,66 N dinarjev. Kaj predstavlja za šentjursko občino vsota štirih milijonov novih dinarjev, ni potebno posebej pripovedovati.

Gospodarske organizacije so lani namenile precej denarja za izboljšanje varnosti pri delu, vendar je razmerje med temi in sredstvi izdatimi za boleznino in zdravljenje, še vedno 1:18 v korist slednjih.

Na osnovi teh podatkov se bodo v Sentjurju lotili še resnejšega spremljanja problematike varstva pri delu, kar bo dalo določene izboljšane finančne rezultate in pa še več — varno delo delavca na vsakdanjem delovnem mestu.

M. SENIČAR

Bazen že, toda filtracija

Konjičanom se ne bo treba kopati le v znoju

V Slovenskih Konjicah imajo olimpijski bazen. Zgradili so ga leta 1949., ko je imelo vsako podjetje svojo trgovino, svojo menzo in so si gradili svoje športne objekte. Konjiškega je zgradil KONUS. Kasneje je sicer prešel v »roke« telovadnega društva Partizan. Ne glede na lastnika, so se Konjičani vendarle imeli kje kopati — do letos, ko je bil bazen prav v najbolj vročih dneh brez vode. Voda, ki ga napaja, namreč ne ustreza sanitarnim predpisom. Denarja za nove filtrirne naprave pa ni. Tako so Konjičani hodili v Loče, k Dravinji in k drugim okoliškim potokom, k vodi, ki tudi za bazen ni primerna.

»Konjiški bazen je tipičen primer naše stare prakse; znamo sicer kaj zgraditi, ne pa tudi vzdrževati.« je dejal tovariš Padežnik, direktor stanovanjskega podjetja, čigar zasluga je, da bo konec poletja v bazen le dotekla voda. »Voda bomo sicer še vedno dobivali iz Koprivnice, ki ni najboljša. Z dodatnimi preprostimi filtriranjem jo bomo očistili vsaj toliko, da nam bo polnitev bazena dovoljena. Voda bo torej boljša kot lani, na vsak način pa bomo ljudem vsaj omogočili, da se kje okopajo. Kapanje v naših potokih — zlasti pa v Dravinji ni primerno. Dravinja je polna katrantskih smol. Kovaške industrije Zreče, druge

vode pa polne alg in vodnega rastlinja.« je še dodal tov. Padežnik.

Predsednik telovadnega društva Partizan, tovariš Zdovec je na vprašanje, kako to, da kot dosedanja lastniki niso mogli poskrbeti, da bi konjiški bazen letos odprli v pravem času, povedal:

»Telovadno društvo Partizan dobiva za vsa dejavnost letno kakih 300 starih tisočakov dotacije. Vzdrževanje bazena je bilo za nas preveč drago. Ljudje vanj niso preveč radi hodili — zaradi slabe vode. Ker ni bilo izkupička, tudi ni bilo denarja za filtrirne naprave in tako smo se vrtili v krogu težav. Ker je bazen splošnega družbene-

ga pomena, smo občinsko skupščino obvestili, da bazena ne bomo odprli. Upali smo, da bo vendarle kdo kaj ukrenil...«

Bolje zdaj, kot nikoli, pravijo Konjičani, čeprav je otvoritev bazena zakasnela. Zato upajo, da bodo prihodnje leto vendarle urejene filtrirne naprave. Pri stanovanjskem podjetju to zagotavljajo. Če se bodo vsi zainteresirani sporazumeli, bo morda takrat ob bazenu nastal tudi lep urejen avto-camp, zametek hitrejšega razvoja turizma. —ih

Partizanska bolnišnica na Bohorju vabi

Nekdanji ranjenci legendarne XIV. divizije ki so med pohodom preko Bohorja iskali pomoči v bolnišnici na Bohorju, ter vsi bivši borci in aktivisti Kozjanskega odreda ter njihovi svojci so spet povabljeni na ponovno srečanje, ki bo v nedeljo 21. julija 1968 ob 10 uri.

Prvo tako srečanje, ki je bilo lani, je prav gotovo ostalo vsem udeležencem v prijetnem spominu. Med narodno osvobodilno vojno je bil mogoč dostop do bolnišnice le po divjem hudourniku, danes pa lahko pridete do nje od planinske kočice v tridesetih minutah po lepi stezi skozi bohorske hote. V skritih globeli pod vrhovi orjaških dreves pozdrav obiskovalca lani skrbno prenovljena partizanska bolnišnica, ena tistih nemih prič težkih, a slavnihi dni nedavne slovenske preteklosti.

Pridite na Bohor! Domači člani ZB bodo poskrbeli, da bo srečanje tovariško in kar se da prijetno tako, da se bo vsakdo vračal domov z lepimi spomini. Iz celjske strani pridete po cesti skozi Planino—Nekopir—planinska kočica.

MISKO ZMAVC

Smarske potegavščine

Smarčani so veseli in dobrodušni ljudje. Eno je zanesljivo, da ime Smarje ne prihaja od smarnice, kajti njega dni, so bile stam gor pri svetem Rok' še gurce sim pa taje z dobro žlahtno trtico, Smarčani bi ne bilo to, kar so, če vsakdan koga na drobno in vsake kvarte koga na debelo ne bi potegnili. Če so potegnjeni, stočno prenašajo poraz, še več, navihano se muzajo, kajti »posojilo se vračila vesela«.

NE VERJEMITE SMARČANU NJEGOV DOBER DAN ZA DNE, POČAKAJTE VECERA!

TUDI ČETRTO ALI NADALJEVANJE TRETJE ZGODBE PRIPOVEDUJE AVGUST ANDERLUH:

„Žolnirji“ v Mestinju

Pust je bil mimo pravzaprav še ne. Bilo je ravno na malega pusta dan. Kdo bi si mislil, da bo na tak dan kdo pripravljen kaj resnega in poštenega delati, pa še zunaj na mrazu.

Bolj ko so neki ljudje prihajali bliže, bolj pozorni so postajali pri Smehovih v Mestnju. Po klancu iz smeri Smarja se je počasi približevala zemljemerska skupina. »Žolnir« je vneto kukal skuži kukalo teolida, drugi so z jeklenim trakom merili daljine in širine, tretji pa prenašali s centimetri opremljeno lato zdaj gor, zdaj dol, zabijali količke in kdo ve kaj vse niso počenjali.

Pa je Smehovega očeta le imelo, da je vprašal, kaj počnejo tu okoli.

»Merimo traso za novo cesto«.

»Hm, a tako? Kod pa bo peljava?«

»Strašno nam je žal, oče Smeh, toda

ravno čez vaš marof, saj veste, tisti načrti iz stare Jugoslavije še kar veljajo...«

No in potlej so »žolnirje« hoteli dobiti v pogled vse papirje. Tistega, s katerim je bil stari marof obsojen za rušenje zaradi gradnje, potem onega s katerim je dobil gospodar nadomestilo in si zgradil novega, pa še ta in oni papir.

Na mizo so začeli romati litrčki, pa klobase, pa kosilo, nova cesta pa se ni nič izognila Smehovim poslopjem — v načrtih seveda. Zemljemerici in njihovi pomočniki so se pridno merili v pijači, Smehovi pa so bili vse bolj slabe volje, kajti morda bodo pa res začeli graditi in marof bo fuč.

Dan se je nagibal k večeru in iz Smarja je prihruamel tovorni avto poln mask. Med njimi je bil tudi župan Anderluh, ki je gospodarja pohvalil, v kakšno dobro voljo je spravil Smarčane kot sultan Beneduk, zaskrbljeno pa vprašal, zakaj je naenkrat tako slabe volje. No ko je bil vzrok znan, se je trasa bodoče ceste v be-

sedah spet elegantno izognila Smehovemu marofu in potem se je začelo rajanje, da je od miz teklo. No potegavščin ta večer še ni bilo konec. Smehovi veseli, da vse skupaj ni res, da so jih pač potegnili, niso skoparili s pijačo. Toda tudi med veseljačenjem moške kdaj kakšno moško rečejo. Tako je oče župan načel pogovor o mestinjskem vodovodu, ki ga je treba to leto zgraditi. No in Jezovšek, Smeh ter drugi so bili hitro na kupu. Začel se je celo prepir, kje bo kakšna pipa — vodovoda pa menda v Mestnju še danes ni.

Pred leti so asfaltirali cesto Celje — Rogaška Slatina. Toda z Rogaške strani se ravno nekaj metrov pred Smehovo domačijo asfaltni trak konča. V klancu vodi prašna cesta, pa je za tega delj nemara škoda, da so bili za malega pusta Smehovi brez razloga slabe volje.

Zapisal: JOZE KRASOVEC

Cenjene lastnike osebnih avtomobilov

ZASTAVA-FIAT, RENAULT in ALFA ROMEO

obveščamo,

da je podjetje

AVTO Celje

odprlo

NOV SERVIS

ob Ipavčevi ulici v Celju, nasproti tovarne METKA in ZICNA

